

Mellankrigstiden (1919–1939) gick åt till alla barnens skolgång och deras stegvisa utslussning till livet utanför Morup. Som mest gick fyra pojkar samtidigt och fick traska samma väg till skolorna invid kyrkan som deras föregångare gjort sedan 1850-talet. "I faders spår..." Det var vid denna tid, 1922, som Nils Severin fick uppdraget som kyrkvaktmästare, vilket sedermera övertogs av sonen Åke (1920). Han fick således gå i faderns spår.

In the inter war period (1919–1939) all the children of the family went to school and gradually they left for a life outside of Morup. The boys walked the same way to the schools close to the church as their relatives had done since the 1850's. In 1922 Nils Severin became verger, a job which his son Åke took over after his father's retirement.

Bengt August var ett gott komplement till skolan med de kunskaper om vår värld som den förmedlade. Han talade om människor som han mött, om kineser som var småväxta och knappast orkade bära räls vid det järnvägsbygge i Pennsylvania som han varit med om. Han talade om det öronbedövande dånet vid vattenfallen i Niagara.

Bengt August complemented the school's knowledge with his experience of the world. He talked about people he had met, about Chinese men who were short of stature and who could hardly carry rails when building the railway in Pennsylvania, where he had worked. He also talked of the deafening sound of Niagara Falls.

Det kom brev från Amerika. Ibland viftade han triumferande med en sedel; "Ten daaaler!" Den växlade han sedan in på Falkenberg's Sparbank.

A letter came from America. Sometimes Bengt August triumphantly showed a bill: "ten dollars". This money he then exchanged at the savings bank in Falkenberg.

Det blev ibland fantasieggande berättaraftnar liknande de stunder som Harry Martinsson beskrev i sin självbiografiska roman

"Nässlorna blomma", där han som utaktionerad sockenpojke fick växa upp på ett ålderdomshem i gränstrakterna till Skåne och Blekinge (endast 15 mil fågelvägen från Morup) i kretsen av senila äldre; "Jag var liten i lyssnandets dagar, tandlösa munnar berättade i sena höstar om spetälsk kärnsäd och om beska mjöldrygans blomma." Och – tillägger Martinson för att framhäva sitt utanförskap – "Jag frös vid min barndoms härd."

Sometimes his stories lasted a whole evening. Harry Martinson, a Swedish author, describes this situation in his autobiographical novel *Nässlorna blomma*. (The blooming Nettles) Harry M grew up in the border area between Scania and Blekinge (the extreme south of Sweden, about 100 miles as the crow flies from Morup) in an Old People's home. Harry M considered himself to be an outsider and as a child he says that he always felt cold even in front of the fire.

Visst kunde det blåsa kallt i 1920-talets Askhult liksom på många platser i mellankrigstidens Halland, men i den lilla gården alstrade gemenskap och trygghet en höggradig värme. Det fanns alltid ett knä att krypa upp i. Både far - och morföräldrar fanns i ständig närhet.

Of course there were bad times in the Askhult of the 1920s as well

as many places in Halland between the wars, but in Askhult there was solidarity, safety and cordiality. There was always someone's lap to sit on. The grandparents were still living nearby.

En fristående annexbyggnad uppfördes på 1920-talet med baktuga och tvätteri samt sädesmagasin på övervåningen, ävenså sovrum med fyra bäddar, där pojkarna placerades vartefter som de växt till sig. Nedmonterades i samband med gårdens försäljning på 1940-talet.

A free standing building was built in the 1920s at Askhult. It contained a baking oven, a laundry room and a store room for the crops on the upper floor as well as a bedroom with four beds, and that's where the boys slept when they were old enough to sleep on their own. This building was dismantled when the farm was sold in 1947.

Bengt August hade förmågan att skilja på det stora och det lilla i tillvaron, Han följde med i tidningar och på senare åren även i radio om vad som hände i världen och avfärdade alltid oväsentligheter som "lappri". Det lilla ordet lappri blev ofta det besked en liten förorättad. pojke kunde få vid hänvändelse till honom: "Lappri, lappri, ingenting att gråta för, det går över, det betyder ingenting om hundra år."

Bengt August could tell the difference between important and unimportant things in life. Through newspapers, and in later years through the radio, he followed what happened in the world. Unimportant things to him he always brushed aside as "lappri". That little word often was what he said to the little children when they complained about something. "Lappri, lappri, nothing to shed tears for, it will pass and it will mean nothing in a hundred years' time".

Han var den förste i släktkedjan som fick folkpension, ingen större summa, men kanske tillräcklig för att köpa den tuggtobak som han alltid tuggade på. Det var den enda stimulantia han hade råd att unna sig tillsammans med den månadsranson av en liter spritdryck som han som pensionär tilldelats i det då rådande motbokssystemet. Oftast blev det en halv liter konjak att hålla i beredskap som medicin i händelse av förkylning (trodde man) och en halv liter absolut rent brännvin för kaffegök (på halländska).

Bengt August was the first person of our family to receive a pension. Not much money actually, but enough to buy the chewing tobacco he used. These were the only stimulants he could afford. He also got one litre of booze a month. Half a litre of brandy to be used as medicine and the other half litre of unspiced aquavit to lace his coffee.

Bengt August kunde ha blivit amerikan med levnadsförlopp som Dan Andersson diktade om i visan om jungman Jansson: "Kanske sitter du som gammal på en farm i Alabama medan åren siktats långsamt över tinningarna grå... "Det blev inte så. Det blev inget mera Amerika för honom. Sedan han återvänt från Amerika för andra gången lämnade han aldrig Askhult utan stannade kvar i kretsen av sina barn och barnbarn och faktiskt även barnbarnsbarn (Lilly i 9. generationen - dotterdottersdotter) tills han gick bort vid 88 års ålder. Han avslutade som stamfar för de nu verk samma generationerna 8,9, 10 och 11 i släktkedjan. Han blev farfarsfar och morfarsfar och även mormorsfar för ättlingarna i den 9. generationen på den svenska sidan. Själaringningen ljöd vackert och klart över Bengt August Johansson. "Far e dö..." Det var första gången under alla åren som Nils Severin sågs gråta (7 september, 1935).

Bengt August could have become an American and might have had a life like Dan Andersson (Swedish poet) describes in his song about Sailor Jansson: "Maybe someday you will have a little farm in Alabama, while your hair is growing greyer, and all the years are sifting slow". Well, this did not take place. There was no more America for him. After having returned the second time he never left Askhult but stayed with his family, grandchildren and great grandchildren (Lilly, 9th gen. great granddaughter).

De sjunde och åttonde generationerna   The seventh and 8th generations

He died in September 1935 at the age of 88, the ancestor for the now active generations: the 8th, 9th, 10th and 11th. The tolling of the knell sounded beautifully and clearly over Bengt August and when Nils Severin said "father is dead" the family saw him shed tears for the first time in his life (September 7, 1935).